

உ
சிவமயம்.

திருக்கைலாயபரம்பரை தருமபுரம் ஆதீனம்
கௌ-வது மகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவஞானதேசிக சுவாமிகள் து

அடியார்
புன்கூர் சிவப்பிரகாசர்
இயற்றியருளிய

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை

திருக்கைலாய பரம்பரைத் தருமபுரம் ஆதீனம்
உச-வது மகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ
சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள் ஆக்ஞைப்படி

ஹே ஆதீன வித்வத்சிகாமணி திருவாளர்
ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை
அவர்களால் பார்வையிடப்பெற்று
ஹே ஆதீனம்
ஒடுக்கம் சிவகுருநாதத்தம்பிரான் சுவாமிகளால்
சீர்காழி ஸ்ரீ அம்பாள் பிரஸில்,
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
இரண்டாம் பதிப்பு

சிவப்பிரகாசக் கட்டளை.

புன்கூட்ட சிவப்பிரகாசக் இயற்றியது.

முதற் பதிப்பின்

உரிமையுரை,

பொறையுரு வமைந்த ஞான
புரச்சிவ ஞான தான
நிறைதவ மூர்த்தி நாளில்
நிகழ்த்துகட் டனையிந் நூல்தான்
முறையுறச் சைவ வாய்மை
மொழிந்தருள் தருமை வேந்தர்
மறைமுதல் சுப்ர மண்ய
மகிபருக் குரிய தாகும்.

ஸ்ரீகாழி வித்துவான்

ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை

அவர்களால்

பார்வையிடப்பெற்று,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருத் தருமபுர ஆதினம்

உச-வது மகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீ சண்முக தேசிக பரமாசார்ய சுவாமிகள்

உ

குருபாதம்.

சிவப்பிரகாசக் கட்டளை.

மு ன் னு ரை.

தருமபுர வாதினந் தழைத்தோங்கத் தண்ணளி செய், குருமரபிற் சிறந்தோங்கும் கொற்றவர் சண்முகக் குரிசில், பெருமையுறு சைவநூல் பிறங்குவிக்கு மாண்பதனால், இருமைநெறி தருநோக்கால் இவ்வுலகு பயன் பெறுமே.

திருக்கைலாய பரம்பரை தருமபுர ஆதினத்து 24-வது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முகதேசிக பரமாசாரியவரீய சுவாமிகள் சிவாலய மடாலய பரிபாலனங்களைச் செவ்வனே நடாத்திப் பெரும்புகழ் படைத்து வரும்பொழுது இடை இடையே “ஓரும் வேதாந்தத் துச்சியிற் பழுத்த சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்த” நூல்களுள் தங்கள் ஆதினத்து சைவசித்தாந்த நன்னூல்களையும் சமய சம்பந்தமான பிறநூல்களையும் இலவச வெளியீடாக வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். இங்ஙனம் வெளியிடுதல் சைவமக்கள் எல்லோரானும் போற்றிப் புகழ்தற்குரிய நற்பணியேயாம்.

இஞ்ஞான்று தமது ஆதினத்து 10-வது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகசுவாமிகளிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றவரும் ஆதினத்து முனிபுங்கவருமாகிய ஸ்ரீ வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் சுவாமிகளிடம் கல்விபயின்றவருமாகிய புன்கூர் சிவப்பிரகாசர் என்னும் பெரியார் இயற்றியருளிய சிவப்பிரகாசக்கட்டளை என்னும் நூலைத் தமிழ்கற்றோர்க்கே

யன்றி ஆங்கிலம் பயின்றவர்கட்கும் பயன்படுமாறு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டார்க்கு நுண் பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளங்குமாறு போலக் கட்டளை நூல் பயின்றார்க்கே சைவசித்தாந்த நூல்கள் இனிது விளங்கும். ஆதலின் இச்சிவப்பிரகாசக்கட்டளை கட்டளைகளெல்லாவற்றிலும் காலத்தால் முற்பட்டதும் தத்துவம், தத்துவத்தோற்றம் தத்துவகுணம் அவத்தையின் இயல்பு, தசகாரியம் ஆகிய இவைகளைத் தெளிவுபட மந்த மதியினரும் இனிதுணருமாறு விளக்குவதற் சிறந்ததுமாய் இன்னோரன்ன சிறப்புக்களையுடையது.

இந்நூல் சைவசித்தாந்தம் பயிலுவார்க்குப் பெரிதும் பயன்தரும் என்பது திண்ணம். ஸ்ரீலஹீ மகாசந்நிதானம் தங்களாதீனத்து சம்பிரதாய நூல்களில் இதுவரை அச்சுக்கு வராதனவற்றையும் அச்சிட்டு சைவநன்மக்கட்கு அறிவுச்சுடர் கொளுத்தத் திருவருள புரியும்வண்ணம் மகாசந்நிதானத்தின் பொற்பாத கமலங்களைச் சிரமேற் சூடுகின்றேன்.

ஸ்ரீலஹீ ஆதீனகர்த்தரவர்கள் நீடுழிகாலம் திருவருட்செங்கோல் நடாத்தித் தமிழுலகிற்கு பேருபகாரிகளாய் விளங்கும்வண்ணம் எல்லாம்வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

பறங்கிப்பேட்டை } ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை.
5-8-39

உ
குருபாதம்,
விஷய அட்டவணை.

விஷயம்.			பக்கம்
தத்துவநாமம்	...		2
தத்துவ தோற்றமும் ஒடுக்கமும்			4
தத்துவகுணங்கள்	...	...	5
கீழாலவஸ்தை		...	6
மேராலவஸ்தை	...	...	8
சுத்தாவஸ்தை	...		11
காரணாவஸ்தை	...	...	12
தசகாரியம்	...	...	13

உ

சிவமயம்.

தீநச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

ஆன முப்பதோ டாறும் அறுபதும்
மான தத்துவம் வாய்மை விளம்பிட
மோன ஞான புரத்து முதல்சிவ
ஞான தேசிகன் நற்பதம் போற்றுவாம்.

மன்னிய சிறப்பிற் றுன்னிய வாகம
நெறிமுழு துணர்ந்து முறையுரை குருசிவ
ஞான தேசிகன் மாணடி பரவி
யளவையின் முப்பொரு ளாய்ந்து பசுவா
வுளவிவன் பதியரு ஞண்மை காணிய
வைத்த கட்டளை வகுப்பாந்
தத்துவ வரிசை தாம்புலப் படற்கே.

அளவைகளால் அறிந்த பதி பசு பாசங்களுக்கு
ஆகமங்களால் இலக்கணந் தேர்ந்து, சாதித்து அறியும்
பொருளாகிய ஆத்துமா சிவப்பேற்றைப் பொருந்தும்
வாயிலாகச் சோதிக்கவேண்டிய தத்துவங்கள் பின்
வருவன :—

முதலங்கம்-தத்துவநாமம்.

(i) உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன-

பிருதுவி

அப்பு

தேயு

வாயு

ஆகாசம் ஆ-ரு.

ஞானேந்திரியங்களாவன-

சுரோத்திரம்

துவக்கு

சக்ஷு

சிங்ஹவை

கிரணம் ஆ-ரு.

தன்மாத்திரைகளாவன-

சப்தம்

ஸ்பரிசம்

ரூபம்

ரசம்

கந்தம் ஆ-ரு

கருமேந்திரியங்களாவன-

வாக்கு

பாதம்

பாணி

பாயு

உபஸ்தம் ஆ-ரு.

அந்நக்ரணங்களாவன-

மனம்

புத்தி

அகங்காரம்

சித்தம் ஆ-ச.

ஆ ஆத்துமதத்துவம்-உச.

இதற்கு ஆத்துமதத்துவ
மென்றும், அசுத்ததத்துவ
மென்றும், போக்கியகாண்
டமென்றும் பெயர்.

வீத்தியாதத்துவங்களாவன-
காலம்

நியதி

கலை

வித்தை

அராகம்

புருடன்

மாயை ஆ-ச.

இதற்கு வித்தியாதத்து
வமென்றும், சுத்தாசுத்த
தத்துவமென்றும், போக
காண்டமென்றும் பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன-

சுத்தவித்தை

ஈஸ்வரம்

சாதாக்கியம்

சக்தி

சிவம் ஆ-ரு

இதற்குச் சிவதத்துவ
மென்றும், சுத்ததத்துவ
மென்றும், பிரேரககாண்ட.
மென்றும் பெயர்

இவை நுகும், உண்ணி
லைக்கருவிகள்.

(ii) புறநிலைக்கருவிகள்.

பிநுதியின்கூறு-

மயிர்

எலும்பு

தோல்

நரம்பு

தசை ஆ-நு.

அப்புவின்கூறு-

ஒடுநீர்

உதிரம்

சுக்கிலம்

மூளை

மச்சை ஆ-நு.

தேயுவின்கூறு-

ஆகாரம்

ரித்திரை

பயம்

மைதுனம்

சோம்பல் ஆ-நு.

வாயுவின்கூறு.

ஒடல்

நடத்தல்

நிற்றல்

இருத்தல்

கிடத்தல் ஆ-நு

ஆகரிசத்தின்கூறு-

காமம்

குரோதம்

உலோபம்

மோகம்

மதம் ஆ-நு.

தகவாயுக்களாவன

பிராணன்

அபானன்

உதானன்

வியானன்

சமானன்

நாகன்

கூர்மன்

கிரிகரன்

தேவதத்தன்

தனஞ்சயன் ஆ-யி.

தசநாடிகளாவன.

இடை

பிங்கலை

சுழுமுனை

காந்தாரி

அத்தி

சிசுவை

அலம்புடை

புருஷன்

குசு

சங்கினி ஆ-யி.

வசனாதிக்களாவன

வசனம்

கமனம்

தானம்

விசர்க்கம்

ஆனந்தம் ஆ-நு

வாக்ருக்களாவன

சூக்குமை

பைசந்தி

மத்திமை

வைகரி ஆ-ச

குணங்களாவன
சத்துவம்
ரஜஸ்
தமஸ் ஆ-ந்.
அகங்காரங்களாவன
தைசசாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்

பௌதாதிகாகங்காரம்
ஆ-ந்
இவை கூடும் புறநிலைக்
கருவிகள்.
ஆ தத்துவந் தொண்
ணூற்றாறு. —

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும் வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசக்தி யருளினாலே குடினிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்; விந்துவிலே சாதாக்கியந் தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந் தோன்றும்; மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தை தோன்றும், இவையைந்தினுள் முன்சொன்ன விந்து விலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரகூடமும், எண்பத் தொருபதமும், இருதாற்றிருபத்து நான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹாமந்திரமும், சகலசாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனு கரண புவன போகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாரூப்யமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும். இவைகள் சுத்த மாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவ நாயனாரருளினாலே அசுத்த மாயையிலே நின்று காலமும், நியதியும், கலையும்

தோன்றும். கலையிலே வித்தை தோன்றும்; வித்தையிலே இராகம் தோன்றும்.

இனி உருத்திர தேவநாயன ரருளினாலே முன் சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந்தோன்றும்; முக்குணங்களுந் தோன்றாது நின்றவிடம் அவ்வியக்கம்; இந்த அவ்வியக்கத்திலே சித்தமும், புத்தியும் நிற்கும். புத்தியிலே அகங்காரந்தோன்றும். அதுதான் யான் என தென்று விகற்பித்துவரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும். அதுதான் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். தைசசாகங்காரத்திலே சத்துவகுணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்களென்று பெயரையுடைய சுரோத்திராதிகள் ஐந்துந் தோன்றும். வைகாரிகாகங்காரத்திலே ரஜோ குணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோ குணத்தினையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சப்தாதிகளைந்துந் தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசம் தோன்றும். பரிசுத்திலே வாயு தோன்றும். ரூபத்திலே தேயு தோன்றும். ரசத்திலே அப்பு தோன்றும். கந்தத்திலே பிருதிவி தோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றின வடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றாமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதிவி உரத்துத் தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயு சலித்

தெவையுந்திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமாயிடங் கொடுக்கும். சுரோத்திரஞ் சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசுத்தையறியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிங்நுவை ரசத்தையறியும், கிராணங் கந்தத்தையறியும், வாக்கு வசனீக்கும், பாதங்கமனம்பண்ணும், பாணியிடுதலுமேற்றலுஞ் செய்யும், பாயு மலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரமெழுந்திருக்கும், சித்தம் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம் எதிர்காலமென மூன்றாம். நியதிகருமத்தை நிச்சயம் பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கும், வித்தை அறிவை யெழுப்பும், அராகம் பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததிலே யிச்சை யுண்டாக்கும், புருடன் விடயத்திலே அழுத்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும், ஈசுவர தத்துவம் ஞானங் குறைந்து கிரியை யேறியிருக்கும், சாதாக்கியதத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுமொத்திருக்கும், சத்திதத்துவங் கிரியையா யிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும். சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்பது பெயர். சத்திதத்துவம் காருண்யத்துக்கிடம், விந்து வென்பது பெயர். சாதாக்கியதத்துவம் அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்பது பெயர், ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவர மென்பது பெயர். சுத்தவித்தை சங்காரத்துக்கிடம், உருத்திரமென்பது பெயர்.

நான்காமங்கம்.

(i) அவஸ்தை தரிசனம்.

1. கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மா புசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை யெங்ஙனமென்னில் ?

கீழாலவஸ்தை-ரு, மேலாலவஸ்தை-ரு, சுத்தா வஸ்தை-ரு, இந்தக்கேவல சகல சுத்தமுன்றிற் காரியாவஸ்தை-யுரு, காரணாவஸ்தை-ந, ஆ அவஸ்தை-யு. இதில் கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-நரு, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-நசு, அவையெப்படியென்னில், கீழாலவஸ்தையாவன-சாக்கிரம், சொப்பனம் சுழுத்தி, தூரியம், தூரியாதீதம் ஆகிய-ரு-க்கு அகக் கருவு முப்பத்தாரிற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறும் கழித்து மற்ற வையுடனே புறக்கருவி யறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-யுரு-ம் கூட்ட வேண்டும். இவற்றைக்கூட்டவேண்டுவானேன், அவற்றைக் கழிக்க வேண்டுவானேனெனில், அவஸ்தைக்கு நிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக்கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், அந்தக்கரண நான்கும், உள்ளமொன்றும், வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-நரு கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலே நின்ற வவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் ரு-ம், கருமேந்திரியங்கள்-ரு-ம், ஆகிய-யு-ம் லலாடஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற உரு-கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலே நின்ற வவதரம் சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைகளைந்துஞ் சித்தநீங்கலாக அந்தக் காரணங்கள் ந-ம், பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள்-சு-ம், வசனாதிகள்-ரு-ம், ஆகிய உஉ-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலே நிற்கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய-ந கருவிகளுடனே இருதயஸ்தானத்திலே நின்ற வவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதய ஸ்தானத்திலே நிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமும் ஆகிய இரண்டு கருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலே நின்ற அவதரந் துரியம்.

பிராணவாயு வொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலே நிற்க உள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கின வவதரந் துரியாதீதம். இப்படிச் சீமூலவஸ்தையைத் தரிசிக்க, இங்கே யுள்ளமென்றது பிரகிருதியை யெனக் கொள்க. இதற்குக் கேவலாவஸ்தை யென்பது பெயர்.

2. மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தைகளாவன-இப்படிச் கேவலாவஸ்தையைப் பொருந்தி அதீதப்பட்டுக் கிடக்கும் அவதரத்தி லுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விர்துசத்தி ஆத்மாவுக்குள்ள கருமத்துக் கீடாக வாக்குகளைத் தோற்றுவிக்கும்பொருட்டு ஒரு நாதத்தையுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்த நாதமாகிய அறிவுதானே வடிவாகவரும்.—பைசந்தி யென்னும் வாக்கு உந்திஸ்தானத்திலே பொருந்தி, வெவ்வேறாய் வரும் அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்கள் தோன்றும் முறைமை தெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில் முட்டைக்குட் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்ணங்களுங் கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த் தோன்றினற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத் திரமாய் நிற்கும்,—மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவிக்குக் கேளாமல் உள்ளறியுமாய்த் தோனியுமுண்டாய்க் கண்டஸ்தானத்திலே முற்பட்டு

வரும்.—வைகரி என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடிவந்து உதானவாயுவினையும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவிலுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன :— குக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும், வடிவு நாதத்தத்துவமுமாம். பைசந்திக்குஸ்தானம் உந்தியும், வடிவு பிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்கு ஸ்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவுபிராண வாயுவுமாம். வைகரிக்குஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவு பிராணவாயுவும உதானவாயுவுமாம். இந்த நான்கு வாக்குந்தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றோரு வாக்குண்டு; அதற்கு ஸ்தானம் மூலாதாரம், அது பிரணவ சொரூபமாயிருக்கும். வாக்கு நான்குங் காரியப்படுமுறைமை அறிவித்தது. சிவத்ததுவமுஞ் சத்தித்தத்துவமும் குக்குமையைக் காரியப்படுத்தும். சாதாக்கியத்தத்துவம் பைசந்தியைக் காரியப்படுத்தும். ஈசுவரத்தத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். சுத்த வித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்கு நான்கினு முணர்த்த உணர்ந்த ஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிற தெப்படி யென்னில் :— கிரியாசத்தி சத்தித்தத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்தத்தத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையை யுமெழுப்பச், கலை தழற்பொடி நீக்கிறுற்போல ஆணைமலத்தைச் சிறிதே நீக்க, ஆத்மா கலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராணவாயுவைக்கூடிச் சுழுத்தனாவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையை யெழுப்ப சுத்தவித்தை வித்தையை யெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக் கறிவை யெழுப்பும். இனி யிச்சாசத்தி ஈஸ்வரத்துவத்தை யெழுப்ப, ஈஸ்வரத்தத்துவம் அராகதத்துவத்தை யெழுப்ப, அராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்

சையை யெழுப்பும். இப்படி ஆத்மா இச்சாஞானக் கிரியா சொரூபனாயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக் கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதி விடயங்களைப் புசிக்க வருகிற அவதரத்தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர். ஆதலால் ஆத்மவுக்குப் பஞ்சகஞ்சகனென்றுபெயர் ஆம்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியா சத்தி சாதாக்கிய தத்துவத்தை யெழுப்ப, சாதாக்கியம் பிரகிருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக்கூட, ஆத்மா குணமே வடிவாய்ப் போகத்துக் கேதுவான கருவிகளைக் கூடாநிற்கும். இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக் கூடிச் சொப்பனஸ்தனாவன். சொப்பனஸ்தனான அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை பதினைந்து பிரகாரமாயிருக்கும். அவை யெங்ஙனமென்னில்—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-வந்து-நாதம் என்னும் அக்ஷரங்களெழுப்ப அந்த அக்ஷரங்களைப் பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன்-சதாசிவனென்னும்- அதிதேவதைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையே வடிவாய்ச் சூக்ஷ்ம தேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பது போலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனாவன், சாக்கிரஸ்தனான அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில், ஆகாசமிடமாக நின்று சுரோத்திரத்தைப் பொருந்திச் சப்தத்தையறிந்தால் வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினிடமாக நின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசத்தை யறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும். அக்கினியினிடமாக நின்று சக்ஷுவைப்பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்நுவைப்பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயுமலசலத்தை விடும். பிருதிவியினிடமாக நின்று கிரா

ணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தை யறிந்தால் உபஸ்த
மானந்திக்கும். இப்படிச் காரியப்படுகிற அவதரத்தில்
ஞானசத்தி சிவதத்துவத்தை யெழுப்பச். சிவதத்துவம்
மாயையை யெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய் நின்று மும்
மூன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொ
ய்யை மெய்யென்று மயக்காநிற்கும். குணங்க ளொன்ப
தாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே
ரஜஸு, சத்துவத்திலே தமஸு—ரஜஸிலே ரஜஸு,
ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம்.-தமஸிலே தமஸு,
தமஸிலே-சத்துவம், தமஸிலே-ரஜஸு என்பனவாம்:
இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப்பட்டு வரும். இதற்குச்
சகலாவஸ்தை யென்று பெயர். இப்படி மேலாவஸ்தை
யைத் தரிசிக்க.

3. சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன— கன்ம வொப்பும் மலபரி
பாகமு முண்டான அவதரத்திலே ஞானசாரியனாலே
ஞான தீபத்தைப் பெற்றுச் சிவனையும், ஆத்மாவையும்,
பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம்
எங்ஙன மென்னிற் பூதங்களைத் தரிசிக்கவே ஸ்தூல
தேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்
களில்லையாம்; அந்தக்கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரி
யங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்
கரணங்களில்லையாம்; சுத்த தத்துவங்களைத் தரிசிக்கவே
கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத் தரிசிக்கவே சுத்த தத்
துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின் மலசொப்பனம் நின்மல
சுழுத்தி நின்மலதூரியம் நின்மல தூரியாதீதம் என-ரு-
ஆம். நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அறித்தியமெனத்

தோன்றி ஆசாரியரனுக்கிரகத்தினாலே பற்றுகப் புகுந்து பொறிபுலன் மேலிட்ட பசுக்கரணங்கள் சிவகரணங்களா யிருக்கை, நின்மல சொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப் பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாம லிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது இந்தப் பேறு பெற்றோமென்னும் நிராசையினாலே பரிண மத்தை யடைகை.—நின்மல துரியமாவது தனக்கின்பம பிறந்த சம்பூரண தசையை யடைகை.—நின்மலதுரியா தீதமாவது ஸூன் சொல்லப்பட்ட பேறு நான்கு மின்றிப் பேறாய் விடுகை. சம்பூரணதசையிலே நீரிலே முழுகின வனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போலவும் தானன் றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது. இதற்கு நின்மலா வஸ்தையென்றும் பெயர். இப்படிச்சுத்தாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

(ii) காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன—காரண கேவலமும், காரண சகலமும், காரண சுத்தமுமென ந-ஆம் காரண கேவலமாவது சர்வசங்கார காலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டி கால மளவும் ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்று மறியாமற் கிடக்கு மவதரமென வறிக.—காரணசகலமா வது சிருஷ்டி தொடங்கிச் சர்வ சங்காரம் வருமளவும் ஆத்மாக்கள் எண்பத்துநான்கு தூராயிரம் யோனி பேத த்திலும் பிறந்திறந்து திரிகிற வவதரமென வறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனங் கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந் திறந்து திரியுமறவரத்து ஆணவ மலபாகம்வந்து ஆத் மாக்களுக்கிருவினையொப்புஞ் சுத்தினிபாதமு முண்டான வவதரத்துச் சிவன் ஆசாரிய மூர்த்தமாக வெழுந்தருளி

இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே ஞானத்தையும்
கடாஷித்துப் பிராரத்தந்தொலைந்தபின்பு தனது பூரண
நிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமென வறிக.

(iii) தசகாரியம்.

தசகாரியமாவன.—தத்துவ ரூபம்-தத்துவ
தரிசனம்-தத்துவ சுத்தி-ஆத்ம ரூபம்-ஆத்ம தரிசனம்-
ஆத்ம சுத்தி - சிவ - ரூபம் சிவதரிசனம் - சிவயோகம்-
சிவபோகம் என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது—அவற்றின் குணங்களைக்
காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவை தன்னிடத்திலே
நின்று சிவித்த முறையைக் காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது—அவை தனக்கு வேறென்
றறிந்து நீங்குகை.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்ம ஞானிமென்னும் அறிவே
வடிவென வறிகை.

ஆத்மதரிசனமாவது தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கி
யிவற்றினின்று நீங்கின வறிவு நானென வறிகை.

ஆத்மசுத்தியாவது—பந்தமுத்தியிரண்டிலுஞ் சிவ
னுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியை
யறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்
பாலாய் வாக்கு மனத்தீதகோசரமாய் ஞானமே வடிவா
யிருப்பதென வறிகை.

சிவதரிசனமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறையு மறி வித்துத் தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கி நிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமென வறிகை. சிவயோகமாவது இந்த ஞானந் தன்னேவிட்டு நீங்காதென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அந்த நேயத்திலே நின் முழுநிசிச் சிவத்தைப் பெறுகை.

ஆத்மரூபமாவது - ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—வி ஷ ய ங் க ளி லே சென்று பற்றுதல்.

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இது விது வென்று பகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்குக் கிரியையாவது—ச ர் வ த் தை த யு ம் தனது விடயமென்று பற்றி நின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சா ஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினுடைய இச்சை சீவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய ஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலினிற் றொழிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்று கழித்து அருளே தனுவாகப் பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

ஆத்மசுத்தியாவது—ஆத்ம சுத்தியைத் சொல்லுமிடத்துச் சிவனாலே தான் சர்வத்தையும் நிர்மாணமையுங் கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறிவு முறைமையுங் கொடானென்பதுங் கண்டு சிவனுடைய ஞானசத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ் சீவிக்கு மென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் சிவனுமிச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபஞ் யிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலே யடைவிக்க வேண்டுமென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆத்மாக்கள் செய்யப் பட்ட அனாதி கருமங்களனைத்தையுந் திருவுளத் தடைத் திருத்தல்.

சிவனுக்குக் கிரியையாவது ஆத்மாக்களுக்குக் கன்மசாமீப்பியம் பிறக்கும்படி அனாதியாய் வரப்பட்ட கருமங்களனைத்தையும் பக்குவா பக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன் தனக்கு மூன்று வகையாக நின்று உபகரிப்பன். அதெப்படி யென்னில் அவன்-அவள்-அது-மூன்னிலையாக நின்று உபகரிப்பன். இப்படி யுபகரிக்குமிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவையிடமாக நின்று சேஷ்டிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்து நின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்துத் தனக்கு அந்தக் கருமம் ருசிக்கும்படிச் செய்து இடைவிடாமலூட்டுகிற தீவரத்தைப் பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது—அகண்டபரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளேயழுந்தி உள்ளும் புறமு மெண்ணுமற் சிவனை யுள்ளபடி கண்டு உணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசக்தியினிடமாக நின்று
அனுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம் பிறக்கச் சிவ
னுடனே அக்னிக்கு வெம்மை போலவும் நீருக்குத்
தண்மை போலவுஞ் சிவத்திலே இரண்டற வழந்துவது.

திருமந்திரம்.

ஆறோடு முப்பது மங்கே யடங்கிடிற்
கூறக் குருபரன் கும்பிடு தந்திடும்
வேறே சிவபத மேலா யளித்திடும்
பேறாக ஆனந்தம் பேணும் பேருகவே.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

குருஞானசம்பந்தர் திருவடியே துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

SIVAPRAKASA KATTALAI.

PREFACE.

Kattalai in Tamil is a short treatise which presents within a small compass the fundamental principles of a religion. The chief among the *Kattalais* in print at present are:—(1) Sivaprakasa Kattalai; (2) Siddhanta Kattalai; (3) Tiruvalavay Kattalai; (4) Vedanta Tattva Kattalai; (5) Gnana Kattalai and (6) Gnana Jivavatha Kattalai. Of these, Nos. (1) to (3) belong to Saiva Siddhanta School, while Nos. (4) to (6) relate to Sankara School of thought. No. (1) ranks foremost both as being the oldest in the order of composition and the first in the list of *Kattalais* which ever came to be translated into European languages. It gives briefly the fundamental principles of the Saiva Siddhanta Philosophy under the following main heads:—

		A. PROOF.	
General truths:-	{	(1) Proof of the existence of Siva.	
		(2)	Bonds.
		(3)	Souls
		B. NATURE.	
	{	(4) Nature of Siva.	
	{	(5)	Bonds.
	{	(6)	Souls.

- Special truths:- {
- C. MEANS OF ATTAINING UNION.
 - (7) Special characteristics of soul as heir to *Mukti*.
 - (8) Gnana revealed to soul as means of redemption.
 - (9) Purification of soul.
 - D. VICTORY ATTAINED BY SOUL.
 - (10) Soul's victory over Bondage.
 - (11) Soul as *Jivan Mukta*.
 - (12) What a *Jivan Mukta* should to do attain *videha mukti*.

In fact, this book which deals with the elements of Siddhanta Philosophy, the manifestation of Siva, serves as a primer to all students of that Philosophy. The author of this useful treatise was Tirupungur Sivaprakasa Thambiran (evidently the work is named after him), a disciple of Sivagnana Desikar, the Tenth Pontiff of the Dharmapuram Mutt, 1720—1748—68 A. D. This brochure is an apparatus of reference to the University Tamil Lexicon.

An English translation of this *Kattalai* was printed and published in 1863 by the

late Rev. T. Foulkes, one of H. M. Queen Victoria's Chaplains in India. Mr. Foulkes' translation as well as the Tamil original were highly commended several years ago in the columns of the (now defunct) Siddhanta Deepika, the only English organ devoted to Saiva Siddhanta Philosophy which was doing immense service to that Philosophy from 1898 to 1914.

Among the several books presented to my brother by Mr. M. S. H. Thompson, B. A. I. E. S. of the Madras Educational Service, I chanced to come across a copy of Mr. Foulkes' translation referred to above which is now out of print. As I thought that it will prove useful to all English-knowing students who wish to have an insight into the Saiva Siddhanta Philosophy, I sent the book to my esteemed and old friend Mr. P. A. Muthuthandavaraya Pillai of Shiyali, who is the *Adina Vidwan* of Dharmapuram Mutt and suggested to him the desirability of reprinting it at the expense of the Mutt, which of late is doing immense service to the Tamil literary world in bringing out one after another Saiva books of yore, remaining unpublished yet. Through my friend's intervention, His Holiness was pleased to undertake the publication of the translation with the Tamil Text.

As Mr. Foulkes' English translation gives only the original meanings of expressions such as *kala* and etc. the scientific expressions of the terms will be found in detail in the notes appended hereto which have been prepared with great care and ability by Mr. P. A. Muthuthandavaraya Pillai.

PRAISE BE TO SIVA !

*"May Thy Glory be known to all,
Our Supreme Lord of Alasya"—
—"Sri Gnanasambandha."*

MYLAPORE

7—2—32.

C. V. Jambulingam Pillai.

SIVA-PRAKASA KATTALAI
OR
THE MANIFESTATION OF SIVA

CHAPTER I.

The nature of the primary substances.

i.—THE INTERNAL SUBSTANCES :

The internal and essential primary substances are thirty-six in number. They consist of the twenty-four constituent elements of human nature, the seven conditional elements, and the five constituent elements of the divine nature.

1. The constituent elements of human nature are the following :—

a. The five natural elements : earth, water, fire, air, and ether.

b. The five organs of sense : the ear, the skin, the eye, the tongue and the nose.

c. The five material rudiments of sound, touch, form, taste, and smell.

d. The five organs of action : the mouth, the foot, the hand, the bowels, and the pudenda.

e. The four organs of the intellect : the desiring faculty, the understanding faculty, self-consciousness, and the reflecting faculty.

The twenty-four are called the constituent elements of human nature, the impure primary substances, or the class of enjoying things.

2. The seven conditional elements are time, destiny, power, knowledge, desire, the individuality, and the delusion (material cause):

These are called the conditional elements, the mixed primary substances or the class of enjoyment.

3. The five constituent elements of the divine nature are pure-knowledge, dominion, rest, Sakti or the productive energy, and Sivam or supreme happiness.

These are called the elements of the divine nature, the pure primary substances, or the class of controlling things.

ii.—THE EXTERNAL SUBSTANCES :

The external and resulting primary substances are sixty in number. They consist of the class of twenty-five which are associated with the five natural elements, the ten winds of the human body, the ten tubes of the human body, the class of five beginning with speech, the four sounds of the human body, the three dispositions of the soul, and the three kinds of consciousness.

1. The twenty-five primary substances which are connected with the natural elements are as follows :—

a. Five associated with the earth, viz., the hair, the bones, the outer skin, the veins (the nerves, the sinews) and the flesh.

b. Five associated with water, viz., the water, the blood, the semen, the brain, and the marrow.

c. Five associated with fire, viz., digestion, sleep, fear, lust, and sloth.

d. Five associated with the air, viz., running, walking, standing, sitting and lying.

e. Five associated with the ether, viz., love, anger, avarice, sensuality, and pride.

2. The ten winds of the human body are the breath, the trunk wind, the chest wind, the universal wind, the central wind the vomiting wind, the tingling wind, the sneezing wind, the yawning wind, and the distending wind.

3. The following are the ten tubes of the human body :— the first commences at the great toe of the right foot, and ends in the left nostril ; the second commences at the great toe of the left foot, and ends in the right nostril ; the third commences at the extremity of the spine, and ends in the

head; the fourth commences at the navel, and ends in the throat; the fifth commences at the extremity of the trunk, and ends in the left eye; the sixth commences at the same place, and ends in the right eye; the seventh has the same origin, and ends in the left ear; the eighth also commences at the extremity of the trunk, and ends in the right ear; the ninth commences at the navel, and ends in the pudenda; and the tenth is the seminal duct.

4. The class of five beginning with speech are speech, attainment, bestowment, relinquishment and joy.

5. The four sounds of the human body are the rumbling sound heard in the abdomen, the rattling sound heard in the chest, the gurgling sound heard in the throat, and the articulate voice.

6. The three natural dispositions of the soul are goodness, passion, and malignity.

7. The three kinds of consciousness are the consciousness of relationship to the light, the consciousness of the action changes and the consciousness of contact with the natural elements.

Thus the entire sum of the primary substances, or ultimate objects of human perception, is ninety-six.

CHAPTER II.

*The order of the development and subsidence
of the primary substances.*

i.— THE DEVELOPMENT OF THE PRIMARY
SUBSTANCES.

1. A sound proceeds out of the mystical syllable **OM**, which represents the nature of god, graciously caused by Sakti, the all-powerful energy of supreme Siva; and in that sound a rudimentary atom of matter is developed.

In this rudimentary atom one of the elements of the divine nature, Rest, is developed; then the divine element Dominion is developed in that Rest; and Pure knowledge, the remaining divine element, is developed in that Dominion.

In the next place the four sounds which have been named among the primary substances, are developed in the above rudimentary atom, together also with the fifty-one letters of the Sanskrit alphabet, the eighty-one root-words of the Sanskrit language, the two hundred and twenty-four divisions of the worlds, the seven crore or principal forms of prayer, all the books of science, and also the bodily, intellectual, and external enjoyments of the souls that have not attained to

spiritual knowledge at the end of each period of the world's existence, and have been swept away by the waters of the world-destroying deluge; after these the three stages of heavenly happiness are developed, to be enjoyed by the souls that have a favourable balance of meritorious deeds, or have devoted themselves to the service of god, or have yielded themselves to the abstract contemplation of the deity, namely,

- a. The enjoyment of the abode of Siva,
- b. The enjoyment of near approach to Siva,
- c. The enjoyment of form similar to Siva; and then finally the technical five-fold distribution of things is developed.

This is the order of the development of the simple elements of delusive nature.

2. The mixed elements of nature are subsequently developed through the grace of Him who is called the Lord the eternal God. In him first of all time, destiny, and power are developed. Then knowledge is developed in power: and the desiring capacity is developed in knowledge.

3. After these things, rudimentary nature is developed in the above primary element Power through the grace of Rudra.

The three dispositions of the soul are then developed in this rudimentary nature.

There is however, a portion of it in which these dispositions are not developed, which is called 'The unmanifested:' and in this vacant unseen portion the desiring and the understanding faculties of the intellect are developed. The faculty of self-consciousness is then developed in the understanding faculty. That is it which distinguishes between 'I' and 'Mine,' and becomes the germ of pride, and which is distributed into the three species above named, viz., Consciousness of relationship to the light, consciousness of action changes, and consciousness of connection with matter.

In the first of these, viz., consciousness of relation to the light, the desiring faculty and the understanding faculty of the intellect are developed, which belong to the soul's disposition of goodness; together also with the five organs of sense.

In the second species of consciousness, viz., consciousness of action changes, the five organs of action are developed: and these are associated with the soul's disposition to passion.

In the third species, viz., consciousness of contact with the five elements of nature,

the five material rudiments of sound, touch, form, taste, and smell are developed: and these are associated with the souls' malignity.

Ether is than developed in the material rudiment of sound; air in the rudiment of touch; fire in that of form; water in that of taste; and earth in that of smell.

ii.—THE SUBSIDENCE OF THE PRIMARY SUBSTANCES.

At the time when all nature shall once more be destroyed, the order of the subsidence of these things will be the reverse of the above order of their development.

CHAPTER III.

The functions of the primary substances.

i.—THE IMPURE SUBSTANCES.

1. The functions of the natural elements
 Earth exists firmly and immoveably.
 Water cools and moistens things.
 Fire burns up and equalizes all things.
 Air travels about, and gathers all things together.
 Ether is unconfined, and affords space for all things.
2. The functions of organs of sense :
 The ear hears sounds.
 The skin experiences touch.

The eye recognizes form.
 The tongue distinguishes taste.
 The nose perceives smell.

3. The functions of organs of action :
 The mouth utters speech.
 The foot produces locomotion.
 The hand gives and takes.
 The bowl casts off excrementitious matter.
 The reproductive organs experience pleasure.
4. The functions of intellectual organs :
 The desiring faculty lays hold of things.
 The understanding decides their nature.
 The self-consciousness stands upright and self-collected.
 The reflecting faculty meditates.

ii.—THE FUNCTIONS OF THE MIXED SUBSTANCES.

Time is of three kinds, past, present, and future.

The destiny ascertains and defines men's duties.

Power in some measure subdues darkness.

Knowledge awakens wisdom.

Desire leads one to be dissatisfied with what one has, and to long for what one has not.

The individuality gives compactness to all these.

The delusion deceives men.

iii. THE FUNCTIONS OF THE PURE SUBSTANCES.

Pure knowledge is the preponderance of the divine knowledge over divine action.

Dominion is the preponderance of action over knowledge.

Rest is the equilibrium of knowledge and action in God.

The Sakti is the divine action.

The Sivam is the divine knowledge.

Sivam has also the names, The abode of Sivan, and The rudimentary sound, Knowledge.

Sakti is also called, the abode of compassion, and the action.

Rest is that which they also call, the abode of favour, and perpetual goodness.

Dominion is called, the abode of concealment and supreme rule.

Pure knowledge is the same as the abode of destruction, and Rudram.

CHAPTER IV.

The states of the soul's existence.

The soul has eighteen different states of existence, of which fifteen are created, and three are original and separate from creation.

i. THE CREATED STATES OF THE SOUL :-

These created states are fifteen in number; of which

Five are called inferior, or simple states;

Five are superior, or mixed states; and

Five are called abstract, or pure states.

The primary substances belonging to the inferior states are thirty-five in number: the superior states have thirty-six.

1. The inferior states :

There are five inferior states of the soul;
viz.

- a.* The state of wakefulness;
- b.* The state of drowsiness;
- c.* The state of sleep;
- d.* The state of abstraction;
- e.* The state of oblivion.

The thirty-five primary substances of these inferior states are made up in the following manner:—

In the first place we must separate from the thirty-six internal substances these sixteen following; the five natural elements, six of the seven conditional elements, and the five elements of the divine nature.

To the twenty remaining internal substances we must then add the following fifteen external substances, namely, the ten winds, and the class of five commencing with speech.

The above sixteen internal substances are set aside because they do not enter into the composition of the states of the soul: and the fifteen external substances are added because they are essential to the existence of these states.

a. In the state of *wakefulness* the soul's seat is in the **forehead**, where it is united to the entire number of the thirty-five substances above named which belong to it in its inferior states, viz, the five organs of speech, the five organs of action, the five rudiments of sound, &c., the four intellectual organs, nature which is also called the mental capacity, the ten winds of the body, and the five-fold class commencing with spee.

b. In the state of *drowsiness* the soul abides in the forehead united to ten only of its organs, namely, the five organs of sense, and the five organs of action; the other twenty-five being left behind in the region of the **throat**.

c. In the state of *sleep* the soul's seat is in the region of the throat, where it is united to twenty-two of the twenty-five organs so left there, namely, the five rudiments of sound, &c, three of the intellectual faculties, (the reflecting faculty being absent), nine of the ten winds of the body, (the breath being absent), and the five-fold class commencing with speech. The remaining three organs namely, the reflecting faculty, the breath, and the mental capacity, are left behind in the region of the **chest**.

d. In the state of *abstraction* the soul is united to the reflecting faculty in the region of the chest; the breath, and the internal capacity. being left in the **umbilical region**.

e. In the state of *oblivion* the mental capacity is left behind in the **lower region of the trunk**; the soul's seat being in the umbilical region, where it is united to the breath alone.

2. The superior states :

These are states into which the soul passes while still in full experience of the above simple states: and they are consequently additional to them.

The divine Sakti, which is also called, the action, hitherto invisible, creates a rudimentary sound as the reward of the merits inherent in the soul; in order that out of this undeveloped sound the different developed sounds may spring forth. These developed sounds are four in number, namely,

- a.* The atomic sound ;
- b.* The thoracic sound ;
- c.* The laryngal sound ;
- d.* The vocal sound.

a. The atomic sound is developed in the form of knowledge, which is identical with the rudimentary sound itself.

b. The thoracic sound has its origin in the umbilical region, and is developed in various forms. It is contained within the reflecting faculty in the form of thought, and is hidden from the sight, so that the order of the appearance of the letters of the alphabet may not be perceived: just as the fluid within a peafowl's egg seems to be

nothing more than a simple fluid, the form of the future bird, with the five distinct colours of its feathers, being then hidden from our sight; and yet that same fluid is afterwards developed into a living bird, clothed with its beautifully variegated plumage.

c. The laryngal sound is united to the breath, and advances a little distance beyond the throat. It defines the order of the letters of the alphabet: but it continues still to retain the form of internal knowledge, being as yet inaudible to the ear.

d. The vocal sound is united to both the breath and the chest-wind. It utters the sound of the letters, hitherto hidden in thought, so as to be at length audible to the ear.

The seat and the form of these four sounds must now be explained.

a: The seat of the atomic sound is the apex of the umbilical region. Its form is the primary substance Rudimentary Sound.

b. The seat of the thoracic sound is the umbilical region. Its form is the breath.

c. The seat of the laryngal sound is the chest and throat. Its form also is the breath.

d. The seat of the vocal sound is the root of the tongue. Its form is the breath and the chest-wind.

Besides these four sounds there is yet a fifth, from which indeed they all take their origin. Its seat is the lower region of the trunk: and its form is the mystical syllable **OM**.

a. The atomic sound is caused by the divine Sivam and Sakti united.

b. The thoracic sound is caused by the divine Rest.

c. The laryngeal sound is caused by the divine Dominion.

d. The vocal sound is caused by the divine Pure knowledge.

When the soul has been brought to understand the nature of these four sounds, it proceeds to enter upon the mixed states of its existence in the following order:—

The creative power of God first stirs up the primary Sakti, Sakti then stirs up time, destiny, and power. Power then removes from the soul a portion of its polluting pride; just as a man knocks off the ashes from the end of a burning torch. Then the soul, hitherto united to the breath, and existing in the state of abstraction, takes the form of power, and advances into the state of sleep.

Sakti, in the form of wisdom, next stirs up the primary substance Pure Knowledge. Pure Knowledge stirs up knowledge. Then knowledge awakens understanding within the soul.

In the next place Sakti, in the form of desire, stirs up the divine Dominion. Dominion then stirs up the desiring capacity. Then the desiring capacity stirs up desire within the soul.

Thus the soul becomes clothed with desire, knowledge, and action.

The soul, thus endued with the five primaries, time, destiny, power, knowledge, and the desiring capacity, and united to its proper organs, and possessing the five material rudiments of sound, &c., constitutes the primary substance called individuality. It is also called in this stage of its advancement the five-garmented being.

While the soul thus exists as the individuality, the divine Sakti stirs up the divine Rest: and Rest stirs up delusive matter. Then matter, clothing itself with its different properties, unites itself to the soul: and the soul, now clothed with its own attributes, unites itself to its proper organs, and stands prepared to enter upon its various experiences of pleasure and pain.

The soul now enters upon the mixed tsate of drowsiness.

While the soul is in this state, the letters **A**, **U** and **M**, (which form the mystical syllable OM), together with the action, (which is represented by the dot added to that syllable), and also rudimentary sound, (which is represented by the pronunciation of that sacred symbol, as yet ununitered) are stirred up by the gods who preside over those five things,— the gods Brama, Vishnu, Rudra, Mahesvara, and Sada-Siva and those five things, so stirred up, stir up respectively the self consciousness, the understanding faculty, the desiring faculty, the reflecting faculty, and the mental capacity.

The soul, when clothed with these primary things, is an exceedingly small body, and has the same experiences in the state of drowsiness as in the state of wakefulness.

In the next place the soul, still clothed with the same primary substances, advances into the state of wakefulness.

The experiences of the soul while in this state of perfect consciousness shall now be described.

Occupying the element ether, and uniting itself to the ear, it hears sounds; and then the mouth utters speech.

Taking possession of the element air, and uniting itself to the sensitive skin, it experiences the different sensations of touch ; and the foot moves onwards.

Existing in the sphere of the element fire, and uniting itself to the eye, it perceives the different forms of things ; and directs the hand while it gives and takes things.

Entering the element water, and uniting itself to the tongue, it distinguishes the various tastes of things ; and directs the body to cast of its excrementitious matter.

Standing in the place of the element earth, it unites itself to the nose, and perceives smell ; and the corresponding organ of action experiences the satisfaction which attends its exercise.

While the soul continues in this state of experience and action, Sakti, in the form of wisdom, stirs up the primary Sivam ; and Sivam awakens the Delusion. Then Delusion, which is the deceptive universe, assumes its own distinctive properties, and undergoes the various changes of its nine attributes standing in the grab of truth, while in reality it is only a deceit.

The nine attributes just mentioned are modifications of the three dispositions of the soul. They are the following:—

Goodness in goodness;
 Passion in goodness;
 Malignity in goodness;
 Passion in passion;
 Malignity in passion;
 Goodness in passion;
 Malignity in malignity;
 Goodness in malignity;
 Passion in malignity.

This Delusion is the cause of the Soul's transmigrations through so many successions of births and deaths.

3. The abstract states:

The soul arrives at these states through the gracious help of the priest, from whom it receives the torch of wisdom, which enlightens men respecting the deity, the soul, and matter, at a time when the merits and demerits of the soul are equally balanced, and its bond is sufficiently subdued.

When the soul has so received its enlightening torch, it proceeds to withdraw itself from everything that impedes its advancement into these higher states in the following order:—

When it can distinguish the separate existence of the five natural elements, it casts them off ; and then its organized body virtually ceases to exist.

When it learns to distinguish the organs of sense, the natural elements cease to exist.

When it distinctly beholds the intellectual faculties the organs of sense depart.

When its whole attention is fixed upon the seven conditional elements, the intellectual faculties pass away.

When it perceives the primary substances of the divine nature, the conditional elements vanish.

When it recognizes only the favour bestowed by the priest, then those pure substances likewise disappear.

When the soul has thus freed itself from its original contact with these primary substances, it is prepared to enter upon the following five abstract states:—

- a.* Pure wakefulness;
- b.* Pure drowsiness;
- c.* Pure sleep;
- d.* Pure abstraction; and
- e.* Pure oblivion.

a. When the soul has learnt that the material world is not eternal; and, entering into the refuge provided for it by the grace of the priest, has subdued the organs of sense; the faculties of the soul become the faculties of the deity, and the soul has reached the abstract state of pure wakefulness.

b. When the soul no longer experiences any of the sensations connected with seeing, hearing, eating, breathing, touching and suffering, it exists in the state of pure drowsiness.

c. Pure sleep is that change of state in which the soul experiences no craving desire, and is satisfied with having obtained that grace which the priest has bestowed on the soul.

d. Pure abstraction is that state of entire satisfaction in which the soul exists in the enjoyment of the feeling that it is in possession of happiness.

e. Pure oblivion consists in the absence of all these four states, and is the relinquishment of all states. It is more perfect than the proceeding, because in that state of pure abstraction, though the soul enjoys entire satisfaction, that which satisfies it is external to itself; and the soul is immersed in it just as a man while bathing is surrounded

by the water into which he has plunged. That satisfaction, moreover, is but transient, and is only of the nature of that which a man experiences when he has partaken of a sufficiency of food. In that state the soul has not yet become free from the preception of its circumstances, much less from the consciousness of its own identity.

ii.—THE SEPARATE STATES OF THE SOUL:—

The soul exists in three distinct states in which it is unconnected with those external things which constitute its load of grief, and exclude it from bliss. These separate states are called,

1. The simple separate state;
2. The mixed separate state;
3. The pure separate state.

1. The simple separate state is that in which the soul is immersed in impure and unshapen matter during the time of the universal destruction of the creation: in which it continues covered over with polluting bond, as its only vehicle, until the beginning of a new creation of the world.

2. The mixed separate state is the interval between the soul's different transmigrations. This state continues from the commencement of each new creation to the

time of the succeeding destruction of the world: during which period the soul wanders about through a succession of births and deaths, undergoing each of the eight million, four hundred thousand different forms of animal life.

3. While the soul passing through a succession of the above two separate states, and is continuing to wander through its different changes in the present life, Sivam, in the form of a priest, arises in mercy, when he perceives a wretched man at his sacred feet, whose merits and demerits balance each other, and who has cast off a portion of his natural bond, and determines to save him. He then graciously bestows wisdom upon that soul; and so soon as it has cast from it all things connected with the present state of existence, he gathers it into his own state of perfect bliss. This is the soul's pure separate state.

iii.—THE TEN CHIEF POINTS OF RELIGION;

SPIRITUAL EXPERIENCES OF THE SOUL IN ITS
PATH TOWARDS FINAL DELIVERANCE:—

The chief things necessary to be understood in order that man may attain eternal happiness are the following ten:—

1. The nature (form) of the primary substances ;

2. The appearance of those substances;

3. Their separation (Purification);

4. The nature of the soul;

5. The appearance of the soul;

6. The separation of the soul;

7. The nature of Siva;

8. The appearance of Siva;

9. The unity of Siva;

10. The enjoyment of Siva.

1. The nature of the primary substances (Reals) is learnt by an examination of their properties.

2. The appearance of those substances is ascertained by studying the manner of their existence as they enter into the composition of our nature.

3. The separation of the primary substances consists in discovering that they are distinct from the soul, and in putting them away from us.

4. To know the nature of the soul is to know that its form is knowledge, in the sense of spiritual wisdom.

5. To behold the soul, you must first ascertain and put away the primary substances; and then you must fix your mind on the knowledge that remains after this separation, which constitutes the soul.

6 The separation of the soul consists in learning that all it possesses, both in the present life, and also in heaven, is the free gift of God; and that the soul is absolute proprietor of nothing whatever.

7. To know the nature of God is to know that He exists in an eternal separation from the class of thirty-six primary substances; that he is the unpronounced word which is hidden in thought; and that spiritual wisdom is His form.

8. To see Siva you must fix your attention on that knowledge which enables you to see the soul in its state of separation from those thirty-six primary substances.

9. To know the unity of Siva consists in understanding that this knowledge is inseparable from the soul which perceives it; and that the soul is that very knowledge.

10. The Possession of Siva consists in the reception of supreme happiness by the soul while it continues firmly in that inseparable unity of love.

Some of these things require further explanation. Sufficient has been said of the first three of them: we therefore commence with the fourth.

4. The form of the soul is three-fold, namely desire, knowledge, and action.

a The soul in its form of desire advances towards its objects, and places itself in contact with them.

b. The soul in its form of knowledge discriminates the qualities of these objects, and their differences, and so learns to know them.

c. The soul in its form of action performs the different duties which are consequent upon its association with external nature.

5. The perception of the soul, therefore, consists in recognizing it in these three forms of desire, knowledge, and action.

a. When the soul is seen in its form of desire, it dwells in the sphere of the intellectual faculties.

b. When it is seen in its form of knowledge, it dwells in the sphere of the organs of sense.

c. When it appears in its form of action, it dwells in the sphere of the organs of action.

When the soul does not exist in either of these three forms, it puts aside all the primary substances as foreign to itself, and

takes for its body the grace which the priest has bestowed upon it. When it is so clothed, it contemplates those primary substances, itself, and that grace, objective things.

6. By the separation of the soul condition of the soul is meant in which it perceives that it understands the nature of external things only through the help of Siva; and that Siva has not bestowed that assistance immediately, but indirectly through the operation of the divine Sakti, the energy of Siva in its form of wisdom. The soul has then advanced sufficiently to understand that it is distinct from all that pollutes it, on the one hand, and from the divine Sivam, the bliss of the deity on the other hand.

7. When the nature of Siva is spoken of it should be understood that he exists in the three forms of desire will, wisdom, and action.

a. Siva in his form of desire seeks to gather souls into heaven.

b. Siva in his form of wisdom stores up in his sacred mind the entire sum of the good and evil actions performed by souls from all eternity.

c. Siva in his form of action adds up the merits and demerits of all those actions of souls, laying up the merits in store, and

putting away the demerits, in order to bring about for those souls such a degree of blissful approach to the deity as is due to the balance of their merits.

8. The appearance of Siva. While the soul is performing its good and evil deeds, Siva renders his help to it in the three forms of he, she and it. While he is thus assisting the soul, he suddenly causes all three to disappear, and he himself occupies their place, in order to experience the character of their deeds, and to judge their merits and demerits. After he has thus playfully experienced them he suddenly disappears; and he again sets the soul and its various organs in motion. Then, in order to record the character of the deeds that have been performed, he constantly watches the great ocean of human works into which they are continually flowing.

9. The unity of Siva consists in being immersed in the infinite fulness of the divine Sivam, which is eternal bliss, where all distinction between internal and external things ceases, and Siva is perceived in the true aspect of his nature. Then the distinction between the soul and God finally ceases; for both are joined in one.

10. The possession and enjoyment of Siva. The soul first enters the sphere and partakes of the experiences of the supreme Sakti; and then it advances to partake of the experiences of Siva. Then, finally while thus united to Siva, it is immersed together with him in the divine Sivam, which is eternal bliss, and become as completely incorporated with it as heat is with fire, and coolness with water.

NOTES.

The Saiva Siddhanta treats of three eternal uncreated verities in the universe, viz., pati, pasu, and pasa. Pati is the Supreme Being-God. Pasu is the individual soul, spirit as bound by pasa. Pasas are bonds which bind the soul Atman; they are five in number. (1) Anava is the matter which is eternally encasting the soul and lasting till its final liberation. (2) Maya is the material cause-the impure Maya the material cause of impure worlds, the pure maya as tending to yield pain as well as pleasure, and the Prakrit maya the cause of the prakrit worlds. (3) Karma is the cause of deeds accumulating in three ways, viz., Samcita the stored up, Agamya the yet to come, and Prarabhdha the begun, and caused by the earthly and supernatural agencies and by worry about one's self. (4) Mayeya is the aggregate of pure Tattvas the source of physical bodies, thinking faculties, words and enjoyments and (5) Tirodhana is the veiling principle. Satkarya vada-Doctrine of causation according to which an effect is held up to exist in its cause.

The nine manifestations of Siva are the formless-Siva, Sakti, Nada, Vindu; the formless form-Sadasiva; the form-Mahesva, Rudra, Vishnu and Brahma.

Satguru Darsana—God manifesting in the form of Spiritual Preceptor.

Sakti nipata—Setting of the Divine Grace in the soul when it is ripe. It is of four kinds as tivra &c.

Karma Samatva—state of the soul in which it takes an attitude of perfect equanimity towards meritorious or sinful deeds. Paripaka—Ripeness, maturity of Anavamala.

Pati (God-Parasiva)

Pasu (Soul)

Pasa (mala = Bondagè)

Sivam
Sakti

Vijnanakala

A X inner light

a. Para All intelligence

b. Gnana

Wisdom

AD X Umapati

c. Iocha

Will

d. Kriya

Energy

e. B. Tirodhana

Adi-primal

Abhankara 15

Taijasa

Vaikarika

Bhutadhi

Kala 7

Niyati 8

Kala 9

Manas 16

Gnanendriya

Srotra 17

Trac 18

Sakshu 19

Jihva 20

Ghrana 21

Karmen-

dria

Vic 22

Pada 23

Pani 24

Pau 25

Upasta 26

Tanmatra

Subdha 27

Sparsa 28

Rupa 29

Rasa 30

Gandha 31

Bhuta

Akasa 32

Vayu 33

Tapas 34

Ap 35

Prithvi 36

Sattva

Rajas

Tamas

Guna-mulaprakriti (citta 13)

Vidhya 10 Purusha

Ragha 11

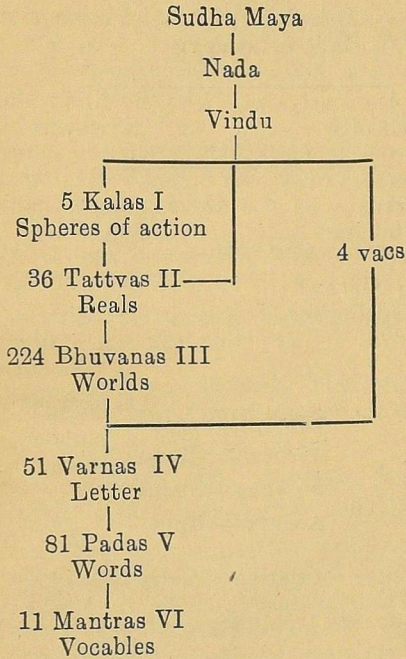
Buddhi 14

TATTVAS.

1. Manifestation of wisdom; 2. Manifestation of action; 3. Stage in which both Knowledge and Action are balanced; 4. Action Predominant; 5. Knowledge Predominant. 6. Cause of impure matter, Prakrit; 7. Time which determines the duration of soul's experiences; 8. Destiny which make each soul experience the fruits of its own actions; 9. Powerexciter: 10. Knowledge exciter; 11. Desire exciter; 12. Person; (13—36 vide Kattalai).

SHAD—ADHVAS I—VI.

Adhvan-Road, Conduit: Path to liberation as well as means of acquiring Karma for the soul. They are six in number, Mantras 11, Padas 81, Varnas 51, Bhuvanas 224, Tattvas 36, Kalas 5, each of which, in initiation, is shown to be absorbed by the Tirodhana Sakti (Energy of obscuration) and this in its turn by Siva. Kala is the specific power of the supreme Deity as manifested in a theopany for the specific purpose of (a) Nivirti, (b) Prathishta, (c) Vidhya, (d) Santhi, and (e) Santhyatheetha. I—III Adhvas are Sabdhas (idea), and IV—VI adhvas are Arthas (visibility).

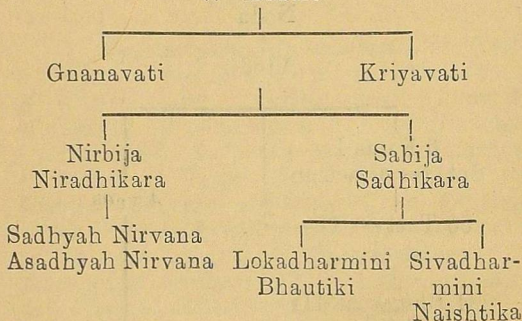
Kala	Tattva	Bhuvana	Varna	Pada	Mantra	Deity
<i>a</i>	1	108	1	28	2	Brahma
<i>b</i>	23	56	24	21	2	Vishnu
<i>c</i>	7	27	7	20	2	Rudra
<i>d</i>	3	18	3	11	2	Mahesvara
<i>e</i>	2	15	16	1	3	Sadasiva

Evolution
Involution

Diksha

1. Sakshu—6. Yoga

7. Hautri

Samaya—Sarya

Vishesha—Kriya, Yoga.

Nirvana—Gnana

Acharyabhisheka

Diksha—Initiation of a disciple into the mysteries of the Saiva religion, of the three stages, viz. Samaya, Vishesha and Nirvana; Ways of religious initiation and purification of disciples by a guru, of seven kinds, viz., (1) Sakshu (auspicious look), (2) sparsa (touch), (3) Manasa (thinking), (4) Vasaka (communion of Sri Mantra), (5) Sastra (Agamic instruction), 6. Yoga (mesmeric illumination) and 7. Hautri (performing the regular rites

accompanied by Homa-fire). Samaya—admitting a person into the fold of Saivism. Vishesha—Causing the disciple to perform Kriya and Yoga.

Nirvana—enabling the disciple to free himself from the bonds of existence and attain emancipation,

Kriyavati—actually performing the necessary rites.

Gnanavati—mentally performing the necessary rites.

Sabija—giving a properly qualified and learned disciple instructions on routine religious duties.

Nirbija—absolving the disciple from the performance of routine religious duties.

Loka Dharmini—initiating the worldly minded disciple.

Siva Dharmini—initiating the spiritual minded disciple.

Sadhyah Nirvana—enabling the disciple to attain salvation instantaneously.

Asadhyah Nirvana—Helping the disciple to obtain liberation at the end of his life.

Acharya Abhisheka—Consecration of a Guru.

Ādhara—Dynamic Tattvic centres, nerve plexuses in the body, six in number—Mulam &c.

Mandala—centres of the body—as Sun, Moon and Fire.

Eshana—ardent desire, attachment to wealth, son and land,

Sarira—Body gross, subtle and causal.

Karana—Cause of three kinds—efficient (pati), material (maya), and instrumental (Sakti).

Panchaklesa—The five afflictions of the soul.

Panchakanchuka—The five vestures of the Soul as Kala &c.

Panchakritya—The five functions of God, designed by the Divine Grace for the deliverance of the soul viz., creation, preservation, destruction, obscuration and showing grace.

Pancha Kosa—The five vestures of the soul as Annamaya &c.

Pancha Suddhi—The five kinds of purification in physical and mental worship as Bhutho Suddhi &c.

Ahankara—self love, egotism; conception; (Saiva) Three kinds of Ahankara are that in which Sattva Guna is dominant, (2) that in which Rajasa is dominant and (3) that in which Tamasa is dominant.

Dasa Nadi—The ten tabular vessels of the human body, being the principal channels of the vital spirit.

Dasa Vayu—The ten vital airs of the body.

Panchakshara—The five lettered or worded Mantra indicating the pure non-dual union with God, through His Grace, of the Soul being liberated from the veiling energy and bondages.

Means of attaining Salvation	Path	Blissfull condition
<i>Sarya</i> -Worshipping God in a temple	Dasa Marga (Devotion)	Saloka (God's world)
<i>Kriya</i> -Worshipping Siva with Aganic rites	Satputra (virtuous son)	Samipya (God's proximity)
<i>Yoga</i> -Physical mental and psychiemeditation	Sakkha (companion)	Sarupya (form similar to God)
Gnana-realisation of God.	Sanmarga (Wisdom)	Sayujya (Absorption into God-head).

AVASTAS.

Conditions of man in his physical body.

Avastas	Organs	Place	Suddha Tattvas
Atita		Mula	Siva
Turiya	2	Nabhi	+ Sakti
Sushupti	3	Heart	+ Sadakya
Svapna	25	Throat	+ Maheswara
Jagrat	35	Midbrows	+ Suddha Vidha

All the five Avastas are found in the Jiva when it is in the frontal region. The Gnanis unite themselves to the five higher Avastas with the Grace of God. The lower Avasta Samala drags down man into births. The higher Avasta Nirmala lifts him up freeing him from birth. The Yogi attaining to samadhi will attain Salvation in the very next birth.

The cousal or subtle Avastas are three, called Kevala, Sakala and Suddha. The soul is in Kevala when it is by itself, in Sakala when God unites it to all its senses and organs, and in Suddha when leaving birth it is free from all impurities.

In Suddha Avasta, Gnani becomes balanced in good and evil. The grace of the Lord descends on him. He gets Guru's blessing.

He attains Gnana Yoga Samadhi and is freed from the triple bonds. He ceases to be finite in intelligence, and becoming omniscient, he is united to the Feet^{fr} of the Lord.

The Great Saiva Teacher
Guru Gnana Sambandha,
His Golden feet which outrival the
lotus,
Resting on my head,
I shell ever worship.

